

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 185/2019-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. apríla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., Nitrianska 1837/5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 439/2015 a jeho rozsudkom zo 14. augusta 2017 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 96/2018 a jeho rozsudkom z 28. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 439/2015 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho rozsudkom zo 14. augusta 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 96/2018 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom z 28. novembra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že obchodná spoločnosť NANOTECH N1, s. r. o., Tešedíkova 21, Bratislava (ďalej len „žalobca“), si žalobou podanou okresnému súdu uplatnila proti sťažovateľovi nárok na zaplatenie sumy 112 250 € s príslušenstvom z titulu kúpnej ceny za dodaný tovar (technické prísady do oleja) na základe kúpnej zmluvy, pričom sťažovateľ ako kupujúci odmietol tovar prevziať a zaplatiť zaň. Okresný súd vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom zo 14. augusta 2017 tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 108 000 € so špecifikovaným príslušenstvom. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 28. novembra 2018 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

4. Sťažovateľ namieta, že okresný súd nevykonal všetky ním navrhované dôkazy, keď na pojednávaní neboli vypočutí navrhnutí svedkovia, a následne podrobne vysvetľuje okolnosti, ktoré mali viesť k uzavretiu predmetnej kúpnej zmluvy. Sťažovateľ bol oslovený s úlohou nájsť obchodného partnera pre žalobcu s tým, že pre neho našiel obchodnú spoločnosť CEIT, a. s. (ďalej len „CEIT“), kde bol spolujemajiteľom ██████████

██████████ Zároveň bola sťažovateľovi predstavená ponuka na odkúpenie

obchodného podielu v spoločnosti žalobcu a tiež bol informovaný o zamýšľanej spolupráci žalobcu s rakúskou spoločnosťou AC2T. V tejto súvislosti sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podrobne vysvetľuje priebeh komunikácie – predovšetkým emailovej – medzi týmito a inými subjektmi. Dôkazy o tejto komunikácii predložil okresnému súdu.

5. Sťažovateľ poukazuje na mail [REDAKOVANÉ] (člen predstavenstva CEIT) konateľke žalobcu [REDAKOVANÉ] z 13. marca 2015, z ktorého vyplýva záujem CEIT spolupracovať so žalobcom. [REDAKOVANÉ] sa odvolal na spoločné rokovania 12. marca 2015 a poslal stanovisko CEIT s tým, že „... *CEIT má záujem podieľať sa na spoločnom projekte so spoločnosťou NANOTECH N1 s. r. o... pod záštitou Rakúskeho inštitútu AC2T, má záujem vstúpiť ako do spoločnosti NANOTECH N1 s. r. o. ako spoločník v horizonte 7-12 mesiacov a dnes prejavíť svoju vôľu spísaním memoranda o spolupráci prípadne zmluvy o budúcej zmluve...*“. Z ústavnej sťažnosti tiež vyplýva, že súčasťou uvedenej spolupráce malo byť aj nahradenie pôvodného spoločníka v spoločnosti žalobcu iným subjektom.

6. Kúpna zmluva medzi sťažovateľom a žalobcom mala byť uzavretá ako „*Zábezpeka – Poistka pre úspešný vstup spol. CEIT a. s. do spol. NANOTECH N1 s. r. o.*“. V tomto kontexte sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na čl. 5 kúpnej zmluvy obsahujúci rozvázovaciu podmienku, podľa ktorej „*Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade, ak v lehote najneskôr do 15. 06. 2015, alebo po vzájomnej písomnej dohode všetkých zúčastnených 3 strán (tj. p. [REDAKOVANÉ], p. [REDAKOVANÉ] a p. [REDAKOVANÉ]) uzatvorí spoločnosť CEIT a. s... alebo p. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. ako nadobúdateľ zmluvu o prevode obchodného podielu s pani [REDAKOVANÉ]... ako prevodcom, predmetom ktorej bude prevod 40 % časti obchodného podielu p. [REDAKOVANÉ], ktorému zodpovedá vklad do základného imania v spoločnosti Predávajúceho vo výške 1.750,- EUR, považuje sa to za rozvázovaciu podmienku platnosti tejto Zmluvy a Zmluva zaniká.*“.

7. Ku konkrétnym okolnostiam uzatvárania kúpnej zmluvy sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza:

„Dňa 08. 04. 2015 priamo do kancelárie, podpísanú len mnou a overenú u notára. Ešte v ten deň ma naháňali právnici p. [REDAKOVANÉ], že to je verzia pred pripomienkami a nie so zapracovanými pripomienkami... Dňa 13. 04. 2015 doniesol sťažovateľ znovu mnou podpísanú a overenú Zmluvu do Advokátskej kancelárie CHS LEGAL s. r. o. a odovzdal daný Návrh - Kúpnej Zmluvy podpísaný a mnou overený podpis Notárskym úradom v Žiline.

No sťažovateľovi sa dodnes už druhou stranou nevrátila ŽIADNA ZMLUVA a ani pre sťažovateľa ani jeden exemplár, podpísaný druhou stranou, tj. p. [REDAKOVANÉ]. Aj keď sa v článku 6, Záverečné ustanovenia píše v bode 6.1.1: Zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpisu Zmluvnými stranami. Sťažovateľ nevidel osobne podpísať p. [REDAKOVANÉ].

Zároveň sa zmenili OBORVSKÉ SKUTOČNOSTI OKOLO PROJEKTU NANOTECH NI s. r. o. kde počas procesu stratila práva a licenciu na dané produkty, sa úplne zmenili pôvodné základné podmienky...

Pri týchto skutočnostiach a zároveň si uvedomení, že sťažovateľ k 30. 07. 2015 vôbec nedostal písomne podpísaný Návrh Kúpnej ZMLUVY, sťažovateľ písomne 30. 07. 2015 ODVOLAL Návrh na uzatvorenie danej Kúpnej Zmluvy a poslal poštou DOPORUČENE a 1. Triedou i zanesol osobne na adresu NANOTECH NI s. r. o... (kde ale nikoho nenašiel, pozn.)

... daná ZMLUVA, alebo Návrh Kúpnej Zmluvy mala byť ako Zábezpeka - Poistka a nie vôbec, ako... kúpu Tovar, Kúpnu Zmluva, o ktorý, daný TOVAR, sťažovateľ nikdy neprejavil záujem...“

8. Podľa sťažovateľa konateľka žalobcu zmarila vstup CEIT do spoločnosti žalobcu. Okrem uvedeného je podľa sťažovateľa relevantné, že skončila platnosť licencie na produkty, ktoré tvorili základnú surovinu pre produkty, ktoré sa mali vyrábať.

9. K forme kúpnej zmluvy sťažovateľ poukazuje na to, že zmluvné „strany uvažovali o predmetnej úplnej zmluve, ako o písomnej zmluve, na ktorej platnosť je potrebný podpis oboch zmluvných strán. O tomto svedčí aj skutočnosť, že v článku 7 ods. 1 tejto zmluvy je ustanovenie o nutnosti podpisu zmluvy. V návrhu zmluvy sú vyčlenené kolónky na podpis oboma zmluvnými stranami...“. Sťažovateľ ďalej argumentuje obsahom emailovej

komunikácie, z ktorej vyplýva, že právny zástupca žalobcu ho inštruoval, aby zmluvu podpísal, resp. aby nechal svoj podpis overiť notárovi. Poukazuje na to, že žalobca v liste z 13. augusta 2015 uviedol, že zmluva nadobudla platnosť a účinnosť dňom jej podpisu zmluvnými stranami, avšak „*táto skutočnosť nebola oznámená sťažovateľovi a nebola mu doručená podpísaná zmluva.*“.

10. Sťažovateľ namieta, že konajúce súdy „*vôbec nevysvetlili dôvody odmietnutia dôkazných návrhov sťažovateľa, čím mu obe súdne inštitúcie znemožnili uplatniť právo vyjadriť sa k meritu veci. Taktiež Okresný súd v Žiline nevypočul všetkých svedkov, ktorí boli kompetentní v súvislosti s touto zmluvou a ktorí sú veľmi dôležití pre spravodlivé rozhodnutie súdu... týmto... bolo porušené... právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce tak z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru...*“.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„*1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky postupom ako aj rozhodnutiami a to rozsudkom Okresného súdu v Žiline zo dňa 14. 08. 2017 sp. zn. 38 Cb/439/2015 ako aj rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 11. 2018 sp. zn. 13 Cob/96/2018, ako sťažovateľa porušené boli.*

2. Rozsudok Okresného súdu v Žiline zo dňa 14. 08. 2017 sp. zn. 38 Cb/439/2015 ako aj rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 11. 2018 sp. zn. 13 Cob/96/2018 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia o výške 296,44 €, ktoré je povinný porušiteľ v I. a II. rade zaplatiť do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

12. Sťažovateľ si tiež uplatňuje právo na primerané finančné zadosťučinenie – ktoré v ústavnej sťažnosti nevyčísľuje – s odôvodnením, že v napadnutých konaniach boli porušené jeho práva garantované ústavou a dohovorom a tieto porušenia mu „*výrazným*

spôsobom zasiahli do života ako aj života jeho najbližších a spôsobili mu nemalé problémy.“.

II.

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súdu 14. februára 2019, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

16. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2, 3 písm. d) dohovoru bez toho, aby tieto zahrnul do petitu. Ústavný súd neprihliadol na namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru, vychádzajúc zo svojej judikatúry, v ktorej stabilne konštatuje, že text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petít (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 481/2011). Ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ako aj

na to, že viaceré označené práva podľa ústavy a dohovoru zjavne nesúvisia s prerokúvanou vecou, keďže garantujú práva v trestnom konaní.

17. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

20. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci

ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

III.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudkom zo 14. augusta 2017

21. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Uplatnenie právomoci krajského súdu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudkom z 28. novembra 2018

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd v napadnutom rozsudku nevysvetlil, prečo nevypočul navrhnutých svedkov, a ani krajský súd uvedenú otázku nezodpovedal dostatočne. Rovnako tak spochybňuje právny záver konajúcich súdov, podľa ktorého platne uzavrel kúpnu zmluvu so žalobcom a vznikla mu tak povinnosť zaplatiť za tovar. V tejto súvislosti argumentuje tým, že žalobca mu nevrátil podpísanú kúpnu zmluvu a z čl. 7 ods. 1 kúpnej zmluvy vyplýva, že zmluvné strany zamýšľali uzavrieť písomnú zmluvu, na ktorej platnosť je potrebný podpis oboch zmluvných strán.

23. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu z 28. novembra 2018 dovolanie. Z obsahu dovolania vyplýva, že sťažovateľ ho podal z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Sťažovateľ v dovolaní predovšetkým namieta otázku uzatvorenia kúpnej zmluvy, právne

posúdenie jednotlivých prejavov vôle strán sporu v rámci emailovej komunikácie, existenciu dojednania o písomnej forme kúpnej zmluvy. Dovolacia argumentácia sťažovateľa je takto v podstatných častiach podobná, prípadne zhodná s jeho argumentáciou v ústavnej sťažnosti.

24. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu [Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd a ústavný súd], čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu za predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013).

25. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody ústavnou sťažnosťou podanou

ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

26. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu z 28. novembra 2018 dovolanie, ktoré odôvodnil zhodnou, prípadne podobnou skutkovou a právnou argumentáciou. Uplatnenie právomoci najvyššieho súdu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

28. Nad rámec veci ústavný súd pripomína, že aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre opakovane podčiarkuje (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie ústavnej sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť ako oneskorene podanú (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99,

a jeho body 51, 53, 54). Tento princíp sa napokon premietol i do § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2019